Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy takaros kis házikó, s élt ebben a takaros kis házikóban egy özvegyasszony egy szem fiával. Sándornak nevezték e fiút, ki tizennyolcadik születésnapján így szólt édesanyjához:

– Édesanyám, köszönöm, hogy mindig támogattál és óvtál engem, de úgy érzem, hogy eljött az ideje annak, hogy útra keljek, s egy jóravaló feleséget találjak magamnak.

– Édes fiam, Sándor – sóhajtott az özvegy –, tudtam, hogy egyszer itt hagysz engem, lám eljött ez a nap is. Kérlek, vigyázz magadra, óvakodj a veszélytől, és adja az Úr, hogy szép, szorgos feleséggel térhess haza.

Sándor elbúcsúzott édesanyjától, majd felnyergelte paripáját, és még virradatkor útnak indult.

Ment, mendegélt, a szegény ember már az árnyékára léphetett, mikor egyszerre egy csörgedező vizű forráshoz ért. Ő is és bizonyára hátasa is igen megszomjazott, s ezért meg nem állhatta, hogy bele ne merítse tenyerét a forrás kristálytiszta vizébe. Amint belekóstolt a forrásvízbe, furcsa érzés kerítette hatalmába, hisz ő nem tudhatta, hogy a forrás varázserővel rendelkezik. Magához térve, Sándor két holló beszélgetésére lett figyelmes:

– Adjon isten, komám – szólalt meg az első holló –, hogy megy sora?

– Akár egy hollónak, komám –köszöntötte pajtását a másik holló –, hanem van-e híre az erdő túlsó oldaláról?

– Hamarost elmesélem kendnek, de mondja csak, hallotta-e a csodaláda regéjét?

– Nem én, komám, de szívesen meghallgatnám. Elmesélné?

– El én jó szívvel, csak figyeljen:

“Tavasznak, Nyárnak, Ősznek és Télnek is van három gyönyörűséges leánya. Igen ám, de mind a tizenkét leányt elrabolta, s a rege szerint egy csodaládába zárta egy Esztendő nevezetű királyfi, ki addig nem ereszti őket, míg egy bátor legény le nem győzi őkegyelmét. De ügyelni kell arra, hogy azt a bátor ifjút, ki a leányok megmentésére indul, senki se kövesse, hisz akkor erőlködése sikertelen”.

Sándornak tátva maradt a szája a csodálkozástól. Csak akkor jött rá, hogy a forrás vizének köszönheti, hogy megérthette a madarak beszédét. Ámulatából csak táltosa szavai ébreszthették fel:

– Édes gazdám, látom, szöget ütött a fejedben a leányok megmentése, ám ne feledd, ez nehéz feladat. De ha igazán szíved vágya lenne, hogy feleséget találj magadnak, akkor még ma útnak

kell indulnod, hisz Esztendő királyfi vára igencsak messze van. Ám fordítsd meg lábaimon a patkót, hogy követni ne tudjanak.

Sándor megfogadta lova tanácsait, s napszentületre már Esztendő királyfi váránál volt.

A királyfi elég udvariatlanul fogadta a vendéget, hisz tudta, mi okból látogatja. Sándor a sértő szavakra határozottan válaszolt:

– Megvívok én véled az életem árán is, mert tettem nemes cél érdekét szolgálja.

Hét éjjel és hét nappal vívtak egymással, de mindhiába, mert egyik sem tudott felülkerekedni a másikon. Végül Esztendő királyfi így szólt ellenfeléhez:

– Látom, így sokra nem megyünk, ezért az ész próbájának teszlek ki. Válaszolj egy kérdésemre, s ha a válasz helyes, a láda a tied, de ha nem, halál fia vagy!

– Hallgatlak – válaszolt bátran Sándor –, félni nem félek tőled!

Mely fa az, hogy minden ága

egy újabb embert rejt,

s minden egyes levelében

szeretetet kelt?

– A családfa. – felelé mosolyogva Sándor.

Esztendő királyfit majd szétvetette a méreg, de mit volt mit tenni, a válasz helyes volt. Sándor átvette a ládát, felnyitotta, és tizenkét gyönyörűséges leány ugrott ki belőle. Sándor felpattant paripájára, Márciust, Áprilist, Májust Tavaszhoz, Júniust, Augusztust Nyárhoz, Szeptembert, Októbert, Novembert Őszhöz és Decembert, Januárt, Februárt Télhez vitte haza. Aztán hazafele vette az irányt, s már harmatcseppek közt köszönthette édesanyját, hisz útja mindössze egy éjjelen át tartott. Otthon aztán feleségül vette Júliust, a legszebbiket, és akkora lakodalmat csaptak, hogy az egész ország a csodájára járhatott. A csodaládában pedig egy varázsfa nőtt, melynek pontosan tizenkét ága van, mind a tizenkét ágán pontosan hét aranyalma nő minden júliusi hónapban, s aki ezt nem hiszi, járjon utána!

Kiss Júlia Boróka 5.B, 2013

A szerző ezen alkotásával I. helyezést ért el az ötödikesek Mikes Kelemen Magyar Nyelv és Irodalom Tantárgyversenyének országos döntőjén.